

0422 – 22. april

Mens de åt, tok Jesus et brød, velsignet, brøt det og gav dem og sa: Ta, et, dette er mitt legeme. Mark 14: 22.

Det første en kristen må huske på, hvis han noen gang vil få et sant lys, noen glede og frukt av nattverden, ja, hvis han ikke der tvert imot vil pådra seg døden. Det er at ingen må komme hit bare på grunnlag av det de ser med sine legemlige øyne, eller ut fra sin egen fornuft.

Her kreves noe ganske annet, her kreves åndelige øyne og sanser. Det kreves at en fast og uavlatelig holder øynene festet til Guds ord. Det er den dyrebare, guddommelige gaven: troen, ja, selve Guds nåde som kreves.

Kommer jeg bare med mine legemlige øyne, slike som også dyrene har, fram til nattverdboret. Eller jeg vil studere selve nattverden nærmere for å se hva jeg finner i denne. Da vil jeg der bare finne seremonier og brød og vin. Ikke noe guddommelig, ikke noe himmelsk og herlig.

Det samme om jeg bare med min fornuft vil studere og bedømme dette nådemidlets innhold og betydning. Da blir jeg, istedenfor en oppbygget og varm kristen, tvert imot en kald forakter, en kjetter som forakter nådemidlet.

Å, det er et tegn, en anstøtsstein, som blir til fall og en snare for mange. Som mange skal ta anstøt av og fanges.

Dette er noe ikke bare verdens mennesker, men også rette kristne, alle sitt livs dager må huske på. For om du hundre ganger har smakt og frydet deg i tro over Herrens herlighet og styrke ved hans nådebord. Så vil djevelen også like mange ganger på ny innfinne seg for å frarøve deg denne herligheten, denne himmel på jord. Og det skjer så stille, så pent og vakkert, når du selv føler deg sikker. Da leder han deg ubemerket inn på fornuftens plan. Nå skal denne Guds dype hemmelighet virkelig granskes med fornuftens og våre naturlige sanser.

Og kan han bare gjøre oss opptatt med dette, så vi forsøker å vurdere og forstå hvordan alt dette foregår, hvordan dette og hint er mulig. Da har han snart vunnet spillet, og tatt fra oss alt sammen.

Kristne mennesker må derfor huske på at nattverden er et under, ett av de mange, veldige, hellige under, som aldri vil kunne fattes av noe menneskes fornuft her i dette livet. Men bare tros på den allmektiges og sannferdige Guds ord.

Ja, blant disse dype hemmeligheter er nattverden en av de største. Og av de gamle ikke uten grunn kalt «hemmelighetenes hemmelighet». Og, tenk: Dette skulle den falne, mørkelagte, bedratte fornuften kunne begripe og bedømme! Noe som selvsagt er umulig!

Så blir da dette den største lærdommen om dette emnet: At vi aldri behøver anstrenge oss for å forsøke å forstå det. Men bare må holde fast ved Guds allmakt og sannferdighet i alt Guds ord forkynner. Slik at så snart fornuften forsøker å beregne hvordan det kan være mulig, det Kristus sier. Da må vi straks innse at dette er fristelsens øyeblikk. At djevelen nå har dukket opp, den gamle fornuftige slangen som bedrog Eva med sin list.

Og straks må vi påkalle Guds navn og hans hjelp, som om vi var i dødsfare, eller på vei til helvete. Er du ikke villig til dette, men bare vil bruke fornuftens vurderinger, så bare gjør det, og bli bedratt!

For dem som anfektes av tvil på nattverdens innhold, vil det være til stor hjelp om de kunne feste blikket mer på Opphavsmannen, og studere ham. Hvem er han? Jo, han er din Skaper og din Frelser. Han er den høye og opphøyde, han som blir i all evighet. Han er den allmektige Gud, den første og den siste. Han som er, som var, og som blir. For Ordet var Gud! «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Alt er blitt til ved det, og uten det ble ingenting til av det som ble til».

Løft opp dine øyne, og se hans verk! Se solen, se stjernene, se hele skapningen! Alt dette har denne Herren gjort. Og han holder alle ting oppe ved sin krafts ord, og har ved seg selv gjort renselse for våre synder.

Tenk! Er da noen ting umulig, eller i det hele tatt vanskelig for ham å gjøre? Hva kan være lettere for Den Allmektige enn å gjøre det han selv vil? Du kan ikke forstå hvordan han kan gi oss sitt legeme og blod. Din fattige fornuft bryter hodet på dette, og skjønner det ikke. Men forstår du hvordan han kunne skape alle ting av intet? Nei, hva forstår i det hele tatt vi? Og hva er ikke Den Allmektige i stand til å gjøre?

Og videre: Ville vel han si noe som han ikke vil gjøre? Kan han, Den Hellige, lyve? Vil du spotte din Skaper, din kjærlige Frelser på denne måten?

I selve skapelsen gjorde han tusenvis av under, som vi ikke forstår. Så ble han selv menneske og gjorde tusenvis av under på jorden. Og fordi disse ble synlige, tror vi dem, selv om vi ikke forstår dem.

Til sist ville han så gjøre et særlig nåderikt under – som ikke er synlig, men må mottas i tro på hans ord. Skulle vi så motsi dette, gjøre ham til en løgner, og si: her har han til slutt sagt noe som ikke kan være sant, når han sa: Dette er mitt legeme osv.

Å, Gud, fri oss fra slike tanker! Men slike holdninger lar Gud de selvsikre sjelene falle i, som straff for at de setter seg opp mot Gud.